

le težko pa (91'). Če na vprašanje (92) odgovorimo s (91'), naš odgovor vsebuje neki presežek glede na zastavljeno vprašanje, presežek, ki opozarja, da (nam nekje) nekaj manjka. Primerjajmo dve kratki, simulirani, dialoški navezavi:

I

A: Prideš?

B: Pridem.

II

A: Prideš?

B: Obljubim, da bom prišel.

Kakšna je razlika med njima? V prvem dialogu oseba B osebi A odgovori z jedrnatim, neposrednim odgovorom, v katerem potrdi svoj prihod. V drugem dialogu pa oseba B ne odgovori neposredno, ampak svoj prihod obljubi – s performativnim dejanjem obljube se (svečano) obveže, da bo prišla. Kaj to pomeni?

Če si pogloblje ogledamo odgovor osebe B v drugem dialogu, vidimo, da sploh ni odgovorila na vprašanje, ki ji ga je zastavila oseba A! Oseba A od nje ni zahtevala obljube, da bo zares prišla, ampak jo je le vprašala, ali pride ali ne. Tako postane očitno, da oseba B v drugem dialogu ni odgovorila na vprašanje, ki ji ga je zastavila oseba A, ampak na vprašanje (ali morda del poprejšnjega pogovora), ki v danem dialogu sicer ni prisotno, *lahko pa nanj sklepamo prav zaradi rabe performativnega prefiksa!*

Osnovna struktura drugega dialoga bi zato morala biti poliloška, ne le dialoška. Nekako takole:

(93") A: Jutri imamo zabavo. Prideš?

B: Da.

C: To bi bilo pa prvovrstno presenečenje! Nikoli te ni!

B: Obljubim, da bom prišel.

Različnih stališč izjavljalcev seveda ne moremo prikazovati na način, ki smo ga pravkar uporabili sami – kot pogovor, sestavljen iz »resničnih«, »materialnih« izjav, ki naj bi jih (ne)kdo dejansko izrekel. So *le rekonstrukcija*, in to rekonstrukcija konteksta. Prav tako ni mogoče stališčem različnih izjavljalcev prisoditi ontološkega statusa, ki bi bil enakovreden izhodiščni izjavi, izjavi, s katero smo analizo začeli, saj so ta stališča *le produkt analize* in imajo zgolj teoretičen in hipotetičen status. *Različna stališča izjavljalcev smemo predstaviti le kot odnose, položaje in usmeritve*; na ta način pa primer (93) lahko analiziramo s pomočjo govorca in treh izjavljalcev: